

“Haliç’in Sükûnetinde Bir Fincan Kahve”

Osmanlı’nın zarif sabahlarından biriydi. Haliç kıyısında bulunan Hasbahçe’de güneş, nazlı nazlı suya yansımaya başlamıştı. Sarayın gözdesi olan bu bahçe, sadece padişahın değil, sanatla uğraşan saray hanımlarının da ilham kaynağıydı. Bahar aylarının gelmesiyle birlikte sarayın çini atölyesinde hummalı bir çalışma başlamıştı. Saraya gelen yabancı elçilere sunulmak üzere özel bir kahve takımı hazırlanıyordu.

Bu özel takımı hazırlamakla görevlendirilen Nigar Kalfa, Haliç’in sularında yavaşça süzülen kayıkları izleyerek motiflerine karar vermişti. Lale, zaten sarayın zarafetinin simgesiydi; ama bu kez lalenin altına, kıvrıla kıvrıla akan *Haliç motifini* de işlemek istiyordu. Mavi ve lacivertin iç içe geçtiği kıvrımlı desenler, onun gözünde Haliç’in sabah huzurunu temsil ediyordu.

Çinilerin üzerine işlediği desenler, sadece bir manzara değil, aynı zamanda bir *zamanın belleği*di. Haliç kıyısında bir sabah, rüzgarın laleleri okşadığı bir anı... Ve tam ortasında bir kahve fincanı.

Bir sabah, padişahın eşi Gülizar Sultan, Hasoda’ya gelen özel konuklara bu kahve takımında sunulacak ilk kahveyi hazırlamak üzere mutfağa indi. Haremdeki hanımlar heyecanla yeni takımı görmek istiyordu. Lale motiflerinin zarıflığı, Haliç çizgileriyle birleşince ortaya adeta bir tablo çıkmıştı.

Kahve pişerken Haliç’ten gelen hafif bir meltem, pencere perdesini hafifçe araladı. Gülizar Sultan, kahveyi fincana doldururken dudaklarında bir tebessüm vardı. Çünkü bilirdi ki Osmanlı’da kahve, sadece bir içecek değil, aynı zamanda bir *sükûnet ritüeliydi*. Ve Haliç, bu ritüelin en sessiz şahidiydi.

Misafirler kahveyi yudumlarken, biri fincanın altındaki desenlere dikkat kesildi:

> “Bu çizgiler... Haliç değil mi?”

Gülizar Sultan gülümsedi:

> “Evet. Haliç’in sabah sükûnetini tattırmak istedik fincanda. Her yudumda, dalga dalga yayılan huzuru hissetsin istedik.”

O gün sarayda içilen kahve, ne sadece kahveydi ne de sadece zarif bir sunum. O, *bir zamanın içinden geçip gelen Haliç’in sesi, lalelerin zarafeti ve Osmanlı’nın ruhuydu.*

Ve o kahve fincanları hâlâ dururmuş sarayın en sessiz köşesinde... İçinde bir yudum huzur, bir parça tarih, bir fincan Haliç.